

A photograph of a white feather floating on the surface of a pond. The water is dark and still, reflecting the surrounding environment. Several thin, vertical reeds or grass stalks emerge from the water, some with small, brown, dried flower heads. The foreground is covered with a dense layer of bright green algae or moss. The overall mood is quiet and contemplative.

Seppo Lahti

Armossani on sinulle kyllin

BoD-kirja

2019

Armossani on sinulle kyllin

Seppo Lahti

Armossani on
sinulle
kyllin

Copyright 2019

Seppo Lahti

Etu- ja takakannen kuvat: Kari Tuominiemi

Taitossa avustaneet: Veikko Pohjonen, Vesa Lahti

Kiitos koelukijoille: Ari-Pekka Lahti, Timo Närhi, Veli Ranta-Ojala, Veikko Pohjonen, Joakim Terinen, Kalevi Jyrkkä, Kari Tuominiemi, Tanja Lahti, Stefan Sundkvist, Mervi Tapio-Sundkvist, Tellervo Lahti.

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0711-1

Lukijalle

USKOON TULEMINEN on ihmiselle valtava kokemus varsinkin, jos matka siihen tulee kaukaa Jumalan selän takaa, sieltä missä eletään elämää aivan kuin ihminen itse voisi määritellä elämisensä rajat.

Minun matkani alkoi sieltä missä pimeys näyttää valolta, missä ruusut kukkivat ja tuoksuvat muutaman minuutin. Maailma, jossa elin, leijuu tyhjän päällä, siellä elämän merkitystä ei pohdita, iloitaan hetken, sitten laulut loppuvat, jää hiljaisuus, ei muuta.

Minua huolestuttaa, että vaikka ihminen kulkee kohti lopullista tuhoa, hän ei suostu sitä

ymmärtämään. Mennään silmät kiinni kohti onnea, jota ei ole, kuvitellaan, että elämä on loputon, vaikka se on häviävän pieni aika maailmankaikkeuden mittakaavassa.

Kun nousee pohjalta kohti Jumalaa, sen ei tarvitse merkitä huumehelvettiä tai näivettävää alkoholismia tai vankilan porttien kolisemista. Matka niistä olosuhteista on todella pitkä Jumalan luokse, ja siksi aiheesta on kirjoitettu paljon. Mutta matka Jumalan selän takaa uuvuttavasta onnen tunteesta kohti Jeesuksen ristinkuolemaa ja kuvaamattoman suurta armoa, on sekin pitkä ja vaikea. Hunajan keskeltä on vaivalloista huutaa apua, kun on niin hyvä olla. Mutta sieltäkin ihmisen on noustava, ponnisteltava, mikäli hän aikoo tavoittaa taivaallisen kirkkauden.

Minä en kylpenyt hunajassa, en nauttinut onnen huumasta, en tanssinut tangoa ruusuilla, elin vain ymmärtämättömänä, kykenemättömänä näkemään todellisuutta, joka nousee Jumalan sanasta. En käsittänyt Golgatan ristillä kirkastetun armon merkitystä. Elämäni juoksi ohi totuuden, vuosikymmeniä. Sitten syttyi hohtava valo, tuli jostain kaukaa meren ja taivaan rajalta, tapahtui jotakin odottamatonta!

Tässä romaanissa kerron matkastani, se voi olla sinunkin matkasi, jos niin haluat. Merkillistä, että oman elämämme valinnat ovat sittenkin omissa käsissämme, vaikka kohtalomme on etukäteen määrätty. Toivon, että tämä romaani auttaisi ymmärtämään, mitä Jumalan rakkaus ja Jeesuksen Kristuksen armo ovat. Ne ovat paljon enemmän kuin monet uskovat. Kuka on luonut maailmankaikkeuden, kuka on luonut ihmisen, kuka on luonut sinut ja minut?

Siitä minä kirjoitan!

Seppo Lahti

*Sillä armosta
te olette pelastetut
uskon kautta,
ette itsenne kautta,
se on Jumalan lahja,
ette tekojen kautta
ettei kukaan
kerskaisi.
(Ef. 2:8-9)*

MAKAAN SÄNGYSSÄ, hengitys on tiheä, sydän lyö niin, että rinta tuntuu menevän rikki, päänsärkyä, pahoinvointia. En voi tehdä muuta kuin odottaa, enkä tiedä mitä tämä on, en sitäkään, että juuri nyt sisälläni, jossain sydämessä, sielussa, hengessä, tapahtuu muutoksia, vähitellen, niin etten itse sitä ymmärrä.

Huone on hiljainen. Ulkona kesä, en tiedä mitkä kukat kukkivat, en tiedä, mikä siitepöly kiusaa ihmisiä, en ole kuullut lintujen liverrystä pariin viikkoon. Elän vain tätä hetkeä, tätä rajua muutosta, jota en muutokseksi vielä tajua. Jokin kasvaa minussa, jokin kuolee minussa, mutta en ymmärrä mitä se on. Minulla on tunne, että jotain sisälläni menee rikki, jossakin syvällä, jokin särkyy ja jokin eheytyy, en tiedä mikä, tuntuu että minussa oleva ihminen syntyy uudelleen ja itkee kaikkea pahaa. En käsitä.

Kun ambulanssi tulee, sen ääni rikkoo ja repii, mutta se tuntuu helpottavalta, ehkä saan

apua, jospa minusta tehdään vielä ihminen – vähäksi aikaa, muutamaksi vuodeksi. Saan taas kalastaa tunturijärvillä, kirjoittaa romaaneja, näytelmiä, saan tehdä sitä mitä mieli haluaa.

Ehkä?

Sairaalassa makaan pienessä odotushuoneessa, särmin takana on toinen potilas, toisen särmin takana taas toinen. Hätä täyttää tilan, ihmisten sisäinen hätä, huoli omasta kehosta, omasta itsestä, huoli kaiken päättymisestä. Joku yskii, joku valittaa, minä olen hiljaa, keskityn vain hengitykseen ja itseeni, siihen, että yritän olla olemassa huomennakin.

Hoitaja mittaa verenpaineen, ottaa sydänfilmin, elämän syke piirtyy paperille. Paine on korkealla, syke on mitä on, hoitaja on hymytön, tällä kertaa, joskus ne hymyilevät työpukunsa sisältä, se kuuluu työhön tai ei, joskus se on sydämellistä, joskus ei. En välitä siitä, välitän vain elämästä, juuri nyt haluaisin elää vielä jonkin aikaa. Ajatukseni ovat sikin sokin.

Lääkäri tulee, sanoo että ei hätää, sydänfilmi on hyvä, syke tasainen, mutta happisaturatio viittaa hyperventilaatiokohtaukseen. Mikä se on? Se on sama kuin paniikkikohtaus. Jaaha,

minullako paniikkia, mistä tullut, miksi, miten se minuun iski? Olen ymmälläni. Käyn oksentamassa vessassa, hengitän naamariin, joka estää liian hapen pääsyn keuhkoihin. Happea liikaa, eikö se ole elämän lähde? En tiedä, en ymmärrä tätä.

En, en.

Kohtauksia tulee neljä, kahden viikon välein. Juuri kun alan voimistua, tulee uusi. On jo helpompia ottaa ne vastaan, koska niihin ei kuole. Olen oppinut kärsimään niistä, mutta ei enempää. Joku lääkäri tulee kertomaan, että minulla on luulotauti, sanon hänelle, etten usko. Ei kai kukaan kuvittele itselleen tällaista tuskaa, sen täytyy olla todellista.

Nuori lääkäri hymyilee, tietää, tai luulee tietävänsä. Hän monistaa minulle paperin luulotaudista, heitän sen sairaalaan roskikseen.

Kun eivät tiedä, mistä kaikki johtuu, vievät pyörätuolissa psykiatriselle vuodeosastolle. Minulle sanotaan, että hoito kestää kaksi viikkoa, syötetään rauhoittavia lääkkeitä, kysellään ja udellaan, sitten jätetään siihen. Osastolla tapaan erikoisia ihmisiä, miehen, joka kertoo, kuinka häntä vainotaan, nuoren miehen, joka ei

puhu kenellekään mitään. Sitten joku pyytää pelaamaan shakkia. Siitä olen aina pitänyt, ja huomaan, että maine shakinpelaajana leviää pienessä mielisairaiden porukassa. Senkin joku tietää, että tuo shakinpelaaja on kirjailija, kirjoittaa romaaneja ja näytelmiä. Olen kuin häkieläin, jota ihmetellään.

Sitten kerron psykologille, että haluan etsiä Jeesusta. Hän kiinnostuu, alkaa silmin nähden jahdata asioita, olenko mennyt uskonnosta sekaisin? Mikä minua Jeesuksessa kiinnostaa? Oletko mukana jossakin seurakunnassa? Miehen kiinnostus lopahtaa, kun hän ei saa minusta enempää irti, ilmeisesti papereihin ei tule merkintää miehestä, jonka pään Jeesus on sekoittanut, tai sitten se merkintä tulee. Minä en siitä välitä.

Tapaan osastolla ruotsalaisen rouvan, joka on äskettäin muuttanut Kokkolaan. Hän vetäytyy aina syrjään, ruokailussa, joka paikassa. Kuukaan ei puhu hänelle mitään, ei halua tutustua, ei auttaa, ei lohduttaa. Minä päätän puhua, vaikka puhun hyvin huonosti ruotsia, tapaan häntä päivittäin, puhun minkä osaan, ja pian tulemme hyvin toimeen. Koulussa opitut ruot-

sin sanat putkahtavat esille aina tarpeen tullen. Nainen on rikkinäinen, syrjään heitetty, Kokkolassa olevat sukulaisetkaan eivät halua häntä tavata. Hän kertoo tarinansa, ja minä kuuntelen. Nainen on muuttanut sotalapsena Ruotsiin, jäänyt sille tielleen, suomen kieli on täysin unohtunut. Nyt, noin viisikymmenvuotiaana hän päättää muuttaa Kokkolaan, syytä hän ei osaa kertoa, enkä siitä enempää kysele. Sitten yksinäisyys käy niin suureksi, ettei hän enää kestä, edessä on hoitojakso psykiatrisessa sairaalassa. Kun kysyn hänen ammattiaan, hän vastaa: ”Minä olen sellainen kuin tuo”, hän näyttää sairaanhoitajaa. ”Sairaanhoitajako?”

”Niin, mielisairaalassa olin työssä. Aivan kuten nuo tuossa.”

Huonekaverini on vakavasti sairas. Joskus, kun tulen, hän makaa lattialla liikkumattomana. Ensiksi säikähdän, että jotain pahaa on tapahtunut, sitten ymmärrän, että se kuuluu hänen sairauteensa, hänen maailmaansa, jota jokin dramaattinen tapahtuma on horjuttanut. ”Mää vähän lepäilen”, hän sanoo. Pääsen hänen kanssaan hyvin keskusteluväleihin. Hän on iskelmien asiantuntija, muistaa vanhojen laulujen

sanoja, laulaakin, hän sanoo, että hänellä on tuhansia äänilevyjä, kotona. ”Missä se koti on”? ”Siellä missä määkin, se on minussa, siellä on mun koti, mun sisällä, jossakin sisällä.” Sitten kysyn, onko hän uskovainen, kun hän noin ajattelee. Mies vain naurahtaa. ”Määkö uskovainen?” Hän ei puhu enää asiasta, enkä utele, ymmärrän etten pääse hänen ajatustensa tasolle, vaikka kuinka yrittäisin. Sitten hän sanoo: ”Annikki Tähti. Muistatko?”

”Muistan.”

”Kuningaskobra, muistatko sen?”

”Kobra vanha valkoinen, nousee pystyyn huojuen, viidakossa soitto kajahtaa,” vastaan.

Sitten hän alkaa laulaa, en ole kuullut hänen ennen laulavan. Ei mene aivan nuotilleen mutta mies on innostunut. Sitten hän puhuu Brita Koivusesta ja Vieno Kekkosesta ja Laila Kinnusesta.

”Kenestä sinä tykkäät?”

”Jari Sillanpäästä.”

”Kuka se on?”

”Hyvä laulaja.”

”Valehteletko?”

”Joo.”

Mies nauraa, hän sanoo arvanneensa, etten minä voi pitää Jari Sillanpäästä. Hän ei ole koskaan kuullut, ei ikinä. Jaa, että tangolaulaja? Eikä ole, ei ole muita tangolaulajia kuin Olavi Virta: "Hiljaa yössä, vain sävel kaikaa tähtein yössä." Taas hän nauraa, lopettaa laulun, katsoo minua tutkivasti, huulet ovat tiukasti yhdessä, silmät pysähtyvät, aivoissa tapahtuu jotakin, jokin ajatus, jota hän ei saa sanottua. Sitten silmiin tulee eloa, ne liikkuvat, sameus häipyä, kun hymy tulee, se hiipii kasvoille varovasti, saa miehen liikkumattoman vartalon hytkähtelemään aivan hiljaa.

"Joo."

"Mitä?"

"Joopa, joo!"

"Mitä?"

"Musta tuntuu joltakin, hyvältä, musta tuntuu hyvältä mun sisällä."

"Millä tavalla?"

"En tiiä. Tiiäkö sää?"

"En."

"Oot hyvä mies, ihan oikeasti, oot hyvä mies. Mun sisällä jokin sanoo niin, ja kun siellä joku puhuu, se on niin."

Hymyilen ystävällisesti.

Hänkin hymyilee.

Meitä on kaksi hymyilevää miestä psykiatri-sen vuodeosaston pienessä huoneessa, jossa viipyy vain suomalaisten iskelmien kummallinen henki, laulut rakkaudesta, niitä ne enimmäkseen ovat.

Aurinko tulee ikkunasta sisään, täyttää koko huoneen.

Seppo Lahti sukeltaa ihmisen sisimpään romaanissaan *Armossani* on sinulle kyllin. Hän kertoo hämmentävästä, ja erikoisesta matkastaan kohtaamaan Jumalan armon ja rakkauden.

Romaani kuljettaa lukijan tärkeän kysymyksen ääreen: Mikä on elämän tarkoitus? Lopulta kirjoittaja löytää Jumalan ja Jeesuksen, joka sanoo hänelle samoin kuin Paavalille lähes 2000 vuotta sitten: *Armossani* on sinulle kyllin.

Romaanin tapahtumat ja unet, jopa nimiä myöten, ovat todellisia.

Kokkolalainen Seppo Lahti on kirjoittanut aiemmin kaksi Tammen kustantamaa romaania. Lisäksi hän on ohjannut ja käsikirjoittanut viisi näytelmää sekä useita elokuvia.

Hän työskenteli noin 30 vuotta lehtimiehenä.

9 789528 007111

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi